

Alakulttuuri median silmin

Elektronisen musiikin uutisoinnin diskurssit suomalaisissa sanomalehdissä

Markus Puolakanaho
Kandidaatintutkielma
Journalistiikka
Kevät 2021
Kieli- ja viestintätieteiden laitos
Jyväskylän yliopisto

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Tiedekunta - Faculty Humanistis-yhteiskuntatieteellinen	Laitos - Department Kieli- ja viestintätieteet
Tekijä - Author Markus Puolakanaho	
Työn nimi - Title Alakulttuuri median silmin - Elektronisen musiikin uutisoinnin diskurssit suomalaisissa sanomalehdissä	
Oppiaine - Subject Journalistiikka	Työn laji - Level Kandidaatintutkielma
Aika - Month and year Maaliskuu 2021	Sivumäärä - Number of pages 22 + liitteet (2 sivua)
Tiivistelmä - Abstract Tässä tutkielmassani analysoin elektronisen musiikin uutisoinnin diskursseja suomalaisten sanomalehtien verkkoartikkeleissa. Tarkoitus oli selvittää, miten elektronisesta musiikista puhutaan kaupallisessa mediassa. Tutkimusmenetelmänä analyysissa käytettiin kriittistä diskurssianalyysia, jonka avulla analysoin kuudesta mediatekstistä löytyviä diskursseja. Artikkelit olivat Helsingin Sanomista, Ilta-Sanomista ja Iltalehdestä. Tutkimusten tulosten perusteella suomalainen media puhuu elektronisesta musiikista lähinnä kulttuurin kautta. Toiseksi yleisin tapa puhua elektronisesta musiikista oli elinkeinon kautta, sekä tapahtumien että artistien elannon osalta. Vähiten elektronista musiikista käsiteltiin lieveilmiöiden, kuten meluhaittojen ja päihteiden käytön kautta.	
Asiasanat - Keywords Diskurssi, diskurssianalyysi, elektroninen musiikki, konemusiikki, kulttuuri	
Säilytyspaikka Jyväskylän yliopisto, Kieli- ja viestintätieteiden laitos	
Ohjaaja - Supervisor Mikko Villi	

Sisällys

1	JOHDANTO	1
2	TEORIA JA KESKEISET KÄSITTEET	3
	2.1 Kriittinen diskurssianalyysi.....	3
	2.2 Elektroninen musiikki	5
3	TUTKIMUSMENETELMÄT JA AINEISTO	6
	3.1 Diskurssianalyysi	6
	3.2 Aineisto.....	7
4	TULOKSET	10
	4.1 Kulttuuridiskurssi.....	10
	4.2 Elinkeinodiskurssi.....	14
	4.3 Lieveilmiödiskurssi.....	15
5	JOHTOPÄÄTÖKSET.....	17
6	LOPUKSI.....	20
	6.1 Tutkimuksen arviointi.....	20
	6.2 Jatkotutkimusaiheet	21
	KIRJALLISUUS	21
	LIITTEET	

1 JOHDANTO

“...nauhoitin kaseteille punkkia ja joskus öisin teknoa. Se oli hurjaa, vimmaista ja houkutteli jonnekin. Yhtä merkittävä emotionaalinen muistoni on konemusiikkiin liittyvä vaaran tuntu. Siinä oli jotain luvatonta.” (Kinnunen, 2017, 7).

Tässä kandidaatintutkielmassa selvitin, millaisia diskursseja konemusiikin uutisoinnilla on Suomen valtakunnallisissa medioissa. Tutkin, keskitytäänkö uutisoinnissa enemmän itse musiikkiin ja kulttuuriin vai esimerkiksi konemusiikkikulttuurin lieveilmiöihin, kuten meluhaittoihin tai päihteiden käyttöön. En keskity diskurssien historialliseen muutokseen, vaan analysoin mahdollisimman tuoreita uutisartikkeleita. Keskityn siis nykypäivään. En etsi myöskään diskurssien eroja lehtien välillä.

Olen itse elektronista musiikkia soittava ja tuottava dj. Olen myös järjestänyt elektronisen musiikin tapahtumia ja käynyt aiemmin hyvin aktiivisesti tapahtumissa. Kiinnostukseeni elektronisen musiikin tutkimukselle on vaikuttanut epäilemättä oma taustastani alan harrastajana ja sivutoimisena työntekijänä. Kiinnostukseni nimenomaan elektronisen musiikin uutisoinnin diskurssitutkimukselle pohjautuu omaan kokemukseeni siitä, että alalla toimiessani kollegoilta ja elektronisen musiikin tapahtumissa kävijöiltä kuulee toistuvasti puhetta siitä, että media käsittelee elektronista musiikkia lähinnä negatiivisesti.

Aihetta ei ole juuri tutkittu Suomessa tai kansainvälisesti, vaikka uutisoinnilla on varmasti jonkinlaista vaikutusta yleiseen mielipiteeseen konemusiikkikulttuurista. Yleisesti elektronista musiikkia on kyllä tutkittu, mutta nimenomaan elektronisen musiikin uutisoinnin diskursseja hyvin vähän. Median diskursseja elektronisen musiikin lehdissä on tutkittu liittyen dj:den autenttisuuteen artisteina (Jaimangal-Jones, 2018). Myös nuorison tilojen kartoitusta median diskursseista on tutkittu Sydneyn rave-kulttuurin näkökulmasta (Gibson & Pagan, 2000). Sarah Thorntonin tutki teoksessaan *Club Cultures: Music, media and subcultural capital* (1996) klubikulttuuria sosiologian keinoin. Kirjassa käsiteltiin myös underground-tanssimusiikkikulttuurin suhdetta mediaan.

Esimerkiksi Turkissa on pidetty 90-luvun pienen piirin klubikulttuuria autenttisenä ja tuon ajan ihmiset syyttävät lehdistöä klubikulttuurin tuomisesta valtavirtaan (Arican, 2012). Media ei kuitenkaan yksinkertaisesti raportoi alakulttuureista,

vaan media myös osallistuu kulttuurin luomiseen ja tuottamiseen (Thornton, 1996). Underground-kulttuurit määrittelevät itseään päävihollistaan, mediaa, vastaan (Thornton, 1996). Myös elektroniseen musiikkiin yleisesti liitettäviä huumausaineita tutkittu. Tutkimuksia löytyy huumausaineiden käytön ja solidaarisuuden yhteydestä reivikulttuuriin (Kavanaugh & Anderson 2008).

Tutkimuskysymykseni ovat:

1. Millaisia diskursseja konemusiikin uutisoinnissa ilmenee?
2. Mitä löytyneet diskurssit kertovat musiikki- ja kulttuurijournalismista?

2 TEORIA JA KESKEISET KÄSITTEET

Tässä osiossa esittelen ensin tutkimusmenetelmänä käytetyn kriittisen diskurssianalyysin käsitteen (2.1). Sen jälkeen määrittelen elektronisen musiikin käsitteen (2.2).

2.1 Kriittinen diskurssianalyysi

Diskurssi on käsitteenä oleellinen osa tätä opinnäytetyötä, sillä median kautta rakennetaan ja toistetaan useita eri diskursseja. Diskurssit ovat Seppäsen ja Väliverron mukaan kielenkäytön tapoja, jotka ovat ominaisia tietylle sosiaaliselle toiminnalle (2015, 103-107). Esimerkiksi mediassa on tänä päivänä esillä tietynlaisia diskursseja ympäristöongelmiin liittyen, ja poliittisten puolueiden diskurssit muun muassa maahanmuutosta puhuttaessa eroavat toisistaan. Pietikäisen ja Mäntynsen (2009, 18) mukaan diskurssi taas on käsitteenä dynaaminen ja monimerkityksinen, koska sillä voidaan tarkoittaa tilanteesta ja yhteydestä riippuen joko puhetapaa, tekstiaineisto tai esimerkiksi ymmärrystä todellisuudesta. Kriittisen diskurssintutkimuksen perinteen mukaisesti diskurssi jaetaan kahdeksi erilliseksi käsitteeksi: Diskurssi (*discourse*), joka tarkoittaa kielenkäyttöä sosiaalisena toimintana, ja diskurssit (*a discourse*), joka merkitsee vakiintunutta ja tunnistettavaa kielenkäytön tapaa tietyssä yhteisössä (Pietikäinen & Mäntynen, 2009). Diskurssi on siis käsitteenä monialainen.

Diskurssin lähikäsite representaatio tarkoittaa tietyn asian tai ajatuksen esittämistä erilaisten merkkien avulla. Merkit voivat olla sanallisia, äänellisiä tai kuvallisia. (Seppänen & Väliverronen, 2015, 103-107.) Vaikka tutkin tässä tutkielmassa ensisijaisesti diskursseja, puhun tässä tutkielmassa usein elektronisen musiikin representomisesta, sillä representaatiot diskurssien tavoin kaiuttavat aiempia representaatioita toisintamalla tai muuntamalla niitä. Ne eivät siis ole suora esitys todellisuudesta. Representaatiota voidaan kuvailla myös kirjaimellisesti ”uuden esittämiseksi”. (Pietikäinen & Mäntynen, 2009, 49.)

Representaatioon liittyy läheisesti myös kehystämisen käsite. Kehyttäminen on Seppäsen ja Väliiverrosen (2015, 87) mukaan valintojen ja muokkausten prosessi, jonka avulla tuotetaan mediaesityksiä. Asioiden kehystämällä mediassa on merkitystä, sillä kuten mainitsin aiemmin. kriittistä diskurssianalyysia käsittelevässä luvussa, journalisteilla on valta vaikuttaa yleiseen mielipiteeseen.

Diskurssintutkimus on laadullista eli kvalitatiivista tutkimusta (Pietikäinen & Mäntynen, 2009, s. 107). Tässä tutkimuksessa on tarkoituksena tutkia elektronisen musiikin diskursseja uutisissa arvioiden diskurssien painotuksia ja funktioita, eikä tutkia ilmiöitä esimerkiksi numeroiden tai tilastotieteen avulla. Diskurssintutkimuksen perusajatuksiin liittyy vahvasti kieli sosiaalisena toimintana. Kieli ei toimi siis vain kieliopin sääntöjen mukaan, vaan siihen vaikuttavat myös diskursiiviset ja sosiaaliset normit. (Pietikäinen & Mäntynen, 2009, 10.) Kielellä onkin tässä tutkielmassa suuri vaikutus, kun analysoidaan mediatekstien diskursseja uutisissa käytetyn kielen perusteella.

Kielen käyttöä voidaan analysoida joko todellisuuden kuvana tai todellisuuden rakentamisena. Jälkimmäinen tunnetaan myös sosiaalisena konstruktionismina tai konstruktivismina. (Jokinen, Juhila & Suoninen, 1993, 9.) Kielitieteen ja semiotiikan perustajiin kuulunut Ferdinand de Saussure totesi, että kieli ei vain heijasta todellisuutta, vaan todellisuuden merkityksiä rakennetaan myös itse kielessä (Seppänen & Väliverronen, 2015, 104). Voidaan siis olettaa, että mediateksteissä toistetaan todellisuutta, mutta myös aktiivisesti rakennetaan merkityksiä.

Kriittinen diskurssianalyysi on diskurssintutkimuksen suuntaus, joka sulauttaa yhteen näkökulmia sekä yhteiskuntatieteellisen että kielitieteellisen diskurssintutkimuksen kentistä. Suuntauksessa analysoidaan diskursseja sosiaalisten käytänteiden ja rakenteiden näkökulmasta. Valtasuhteiden, ideologioiden ja diskurssien yhteenkietoutunut suhde on kriittisen diskurssintutkimuksen painopisteenä. (Pietikäinen 2008, 192.)

Diskurssianalyysi keskittyy tekstin analysoinnin lisäksi myös diskurssikäytäntöjen ja sosiokulttuuristen käytäntöjen analyysiin (Fairclough, 1995, 16) eli siihen, miten tekstejä luodaan mediayhteisöissä ja miten yleisö ottaa ne vastaan sekä miten tekstit jakautuvat sosiaalisesti.

Erittelen kriittisen diskurssianalyysin menetelmää ja sen soveltamista omaan tutkimukseeni tarkemmin luvussa 3.1. Perustelen kyseisessä luvussa myös sitä, miksi valitsin kriittisen diskurssianalyysin tutkimusmenetelmäksi.

2.2 Elektroninen musiikki

Elektronisesta musiikkia voidaan määritellä Salmen (1996, 79) mukaan ”1980-luvun lopulla syntyneeksi, sähköisillä kosketinsoittimilla ja tietokoneilla sävelletyksi, energinen ja nopeatempoinen tanssimusiikki”. Nopeatempoisuudesta ja energisyydestä voidaan olla montaa mieltä, sillä genrejen kirjo elektronisessa musiikissa on erittäin laaja.

Konemusiikki eli elektroninen tanssimusiikki sai alkunsa maailmalla 80-luvulla, kun 1970-luvun disko-ilmiö menetti suosionsa. Disko-musiikki meni maan alle ja uudistui. Tätä uutta, urbaanin mustan- ja homoyleisön suosiossa olevaa genreä kutsuttiin house-musiikiksi. Nimensä genre sai Chicagon Warehouse-klubilta, jossa musiikkia soitti ja sitä kehitti house-musiikin kummisedäksikin kutsuttu dj Frankie Knuckles (McLeod, 2001.)

House-musiikin saavuttua Isoon-Britanniaan se muuttui acid houseksi, jonka synnyttämä skene edesauttoi rave-kulttuurin kehittymistä. Ravet (usein suomennettu reivit) olivat tapahtumia, jossa pääasiassa valkoiset, keskiluokkaiset nuoret aikuiset tanssivat koko yön, osaksi ekstaasiksi kutsutun huumausaineen voimin (McLeod, 2001). 80-luvun puolivälissä Detroitissa kehittyi techno -niminen genre, joka oli pääasiassa futuristista ja instrumentaalista musiikkia (McLeod, 2001.)

Suomeen kulttuurin voidaan katsoa rantautuneen 1980-luvun lopulla, jolloin dj:t Jokke Helminen ja Kaippa Kaivola perustivat Helsinkiin Berlin-klubin, jossa soitettiin acid housea (Mattlar, 2017, 36-37).

3 TUTKIMUSMENETELMÄT JA AINEISTO

Tässä luvussa kerron ensin, miten olen soveltanut kriittistä diskurssianalyysia aineiston analysoimisessa ja perustelen analysointitavan käyttöä tutkimusmenetelmänä (3.1). Toisessa alaluvussa esittelen tutkielman aineiston ja perustelen aineiston valintaa (3.2).

3.1 Diskurssianalyysi

Tässä luvussa kuvataan ensin tutkimusmenetelmänä toiminutta kriittistä diskurssianalyysia. Kuvailin kriittistä diskurssianalyysia yleisemmin tutkimusmenetelmänä aiemmin luvussa 2.1, joten tässä kerron lyhyesti, miten olen soveltanut menetelmää mediatekstien analyysissa ja perustelen tutkimusmenetelmän käyttöä.

Valitsin kriittisen diskurssianalyysin tutkimusmenetelmäksi siksi, että se sopii mielestäni hyvin mediatekstien diskurssien analysointiin. Tämä johtuu siitä, että kriittinen diskurssianalyysi on kiinnostunut tekstin tuottamisen ja vastaanottamisen prosesseista, tekstin sosiokulttuurisista piirteistä sekä yleisemmästä organisoitumisesta (Pietikäinen, 2008, 192). Toimittajilla on tekstin tuottamisessa ja uutisaiheiden ja -näkökulmien valinnassa tietyt rutiinit, jotka auttavat uutistyyön tekoa (Westlund & Ekström, 2020). Nämä vaikuttavat alan konventiot ja rutiinit vaikuttavat osaltaan tekstien muodostumiseen ja siten myös diskurssiin (Pietikäinen & Mäntynen, 2009). Myös genret on otettava huomioon diskurssianalyysissa, sillä esimerkiksi journalistinen henkilöjuttu genrenä rajaa ja mahdollistaa kielenkäyttöä eri tavalla kuin esimerkiksi lehdistötiedote. Keskeinen motivaatio menetelmän valinnalle on ollut Foucaultin (1981) näkemys diskurssin konstruktiivisesta luonteesta, jolla viitataan diskurssin eli kielenkäytön sosiaalisiin vaikutuksiin. Diskurssit vaikuttavat ympäröivään maailman eli asioihin ja ilmiöihin, joista puhutaan tai kirjoitetaan. Tämä sama maailma

kuitenkin myös vaikuttaa siihen, miten tietyissä tilanteissa kieltä käytetään. (Pietikäinen, 2008, 192.)

Käytän analyysimetodina Hallidayn (1973) systeemis-funktionaaliseen kieliteoriaan perustuvia kriittisen lingvistiikan keinoja, joka on yksi kriittisen diskurssianalyysin muodoista (Fairclough, 1995, 25-26). Keskeistä kriittisessä lingvistiikassa on se, että kielellä nähdään olevan useita funktioita: kieli on viestinnän väline (tekstuaalinen funktio), kieli kuvaa eli representoi maailmaa (ideationaalinen funktio) ja kolmantena sosiaalisia suhteita ja identiteettejä luodaan kielen avulla (interpersoonainen funktio). (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 14-15).

Valitsin juuri tämä kriittisen diskurssianalyysin muodon siksi, että kriittinen lingvistiikka mahdollistaa kielen eri funktioiden tutkimisen avulla laajan kuvan diskursseista monipuolisesti. Pelkkä lingvistinen analyysi olisi liian suppea, sillä haluan tutkia diskursseja myös laajemmassa sosiaalisessa kontekstissa.

Keskityn analyysissäni eniten ideationaaliseen funktioon, joka määrittää vahvasti sitä, miten elektronista musiikkia representoidaan teksteissä. Millaiset diskurssit ovat eniten vallalla? Ylläpitävätkö ne stereotyyppisiä käsityksiä elektronisesta musiikista? Tekstuaalisessa funktiossa eniten diskursseihin vaikuttaa mahdollisesti tekstin genre. Artistia koskeva henkilöjuttu sisältää todennäköisesti erilaisia diskursseja kuin artikkeli elektronisen musiikin tapahtumasta. Interpersoonainen funktio on myös tärkeä, koska sillä luodaan suhteita kirjoittajan ja lukijan välille (Pietikäinen & Mäntynen 2009). Ovatko kohdeyleisönä teksteillä elektronisesta musiikista kiinnostuneet nuoret vai jotkin muut? Miten tämä vaikuttaa teksteissä ilmeneviin diskursseihin? Analysoin myös aineistossa esiintyvien erilaisten diskurssien painoarvoja ja niiden välisiä hierarkioita sekä aineistossa rakentuvien merkitysten suhdetta kontekstiin ja sosiaaliseen toimintaan. (Pietikäinen & Mäntynen 2009, 124)

3.2 Aineisto

Tässä luvussa kuvailen tutkimuksessa käytettyä aineistoa, sekä perustelen aineistovalintojani. Aineistooni kuuluu kuusi artikkelia Helsingin Sanomista, Ilta-Sanomista ja Aamulehdestä. Kustakin lehdestä on valittu kaksi artikkelia. Valitsin kyseiset lehdet siksi, että niillä on Suomen suurin tavoitavuus. Ilta-Sanomat käyttää iltapäivälehdille tyypillistä värikkäämpää kieltä, joka tekee aineistosta monipuolisemman. Aamulehti toimii Tampereella, jossa on ollut viime vuosina oman kokemukseni mukaan aktiivinen skene elektronisen musiikin saralla, jonka vuoksi otin lehden mukaan aineistooni. Lisäksi maakuntalehti antaa paikallisempaa otetta diskurssitutkimukseen, jolloin otanta ei ole keskittynyt liiaksi pääkaupunkiseudulle. Yhteensä analysoitavia tekstejä on kuusi kappaletta, kaksi jokaisesta lehdestä. Valitsin aineistooni

pelkästään verkkoartikkeleita käytännön syistä, sillä aineiston hankinta on täten helppoa. Lisäksi verkkojournalismi on nykyään yhä useammalle sanomalehdelle tärkeämpi viestintäkanava kuin printti ja verkkojournalismin merkitys digitalisoitunessa maailmassa kasvaa koko ajan.

En ottanut aineistoon mukaan musiikkimedioita, koska haluan tutkia nimenomaan valtakunnallisen uutismedian diskursseja, jotta saisin selville, millaisen kuvan laajempi ja vähemmän kohdistettu päivä- ja iltapäivälehtien asiakaskunta saa elektronisen musiikin kulttuurista.

Aineiston haku on tehty 2.3.2021. Haku on suoritettu Helsingin Sanomien ja Ilta-Sanomien osalta uutissivustojen hakuosiossa hakusanalla "elektroninen musiikki". Aamulehdellä ei ollut hakutoimintoa, joten hain tulokset googlsta hakusanalla "Aamulehti elektroninen musiikki" ja rajaamalla tulokset viimeiseen vuoteen. Haun aikarajaus on melko laava, sillä elektroniseen musiikkiin liittyviä uutisia löytyi tyydyttävästi Helsingin Sanomista, mutta kahdesta muusta lehdestä melko vähän. Täten aikarajauksena toimii se, että uutisten pitää olla vuodelta 2021 tai 2020. Artikkelit olen valinnut tuoreusjärjestyksessä. Analysoin siis jokaisesta lehdestä kaksi uusinta artikkelia, joissa elektroninen musiikki on keskeinen osa artikkelia. Laskin mukaan ainoastaan uutisjuttuja, reportaaseja ja henkilöjuttuja. Musiikki- ja keikka-arvostelut jätin pois, sillä tarkoitukseni ei ole käsitellä niinkään itse musiikin tai tapahtumien laatua. Useimmissa jutuissa tärkeänä vaikuttavana kontekstina toimii koronaviruspandemia, joka on otettava huomioon tutkimusta arvioitaessa.

Helsingin Sanomien artikkeleista ensimmäinen on Emilia Kangasluoman kirjoittama "Rajoitusten jälkeiset juhlat". Toinen artikkeli Helsingin Sanomista on Arttu Seppäsen kirjoittama "Saaren erakko". Ensin mainittu juttu on reportaasi ja jälkimmäinen on pitkä henkilöjuttu.

Ilta-Sanomien ensimmäinen artikkeli on Heidi Vaaliston kirjoittama "Helsingin kohureivit muistuttivat ylilääkäreitä yhdestä kevään pahasta koronalingosta – katsoi videota kauhulla 'Tauti leviää juuri näin' ". Toinen artikkeli on nimeltään "Maria Ohisalonen mukaan yökerhojen avautumista saadaan vielä odottaa – tätä mieltä ovat Helsingin aktiiviklubittajat" ja sen on kirjoittanut Linda Lietsala

Aamulehden artikkeleista ensimmäinen on Esa Keskisen kirjoittama "Tampereella teknoklubin ovet ovat pysyneet öisin auki epidemiasta huolimatta: 'Poliisi on lähes joka viikonloppu käynyt katsomassa' – nyt asiaan on tulossa muutos' ". Toinen Aamulehden teksteistä on Mari Koppisen kirjoittama "Elektronisen musiikin duo Daft Punk lopettaa".

Keskityn analyysissäni nimenomaan tekstuaaliseen analyysiin, analysoin kuvia ainoastaan pintapuolisesti.

Viitataan teksteihin jatkossa lehden nimellä ja numerolla. Tutkimusaineisto löytyy liitteestä 1.

4 TULOKSET

Löysin tekstiaineistosta kolme erilaista diskurssia: Kulttuuridiskurssi, lieveilmiödiskurssi ja elinkeinodiskurssi.

Käytän sisennystä ja erilaista fonttia sitaateissa helpottaakseni tekstien suorien lainausten lukemista ja erottamista muusta tekstistä.

Analyysin tarkoituksena oli löytää artikkeleista yhtäläisyyksiä ja eroavaisuuksia diskurssien suhteen ja tehdä tästä päätelmiä, mitkä diskurssit ovat eniten vallalla suomalaisissa sanomalehdissä. Tarkastelen myös artikkeleista löytyneitä hierarkioita. Näitä käsittelen tarkemmin luvussa 5.

4.1 Kulttuuridiskurssi

Kulttuuridiskurssi oli yleisin artikkeleista löytynyt diskurssi. Kulttuuridiskurssi löytyi kaikista paitsi Ilta-Sanomien (1.) artikkelista, joka käsitteli Helsingissä järjestettyä konemusiikkitapahtumaa. Kulttuuridiskurssissa korostetaan elektronisen musiikin ja sen tapahtumien kulttuurillista merkitystä ja yhteisöllisyyttä, jotka ovat olennainen osa tapahtumia. Kulttuuridiskurssiin liittyy myös elektronisen musiikin kulttuuriin vahvasti liittyvään vapaaehtoistoimintaan ja tee se itse -asenteeseen Tärkeä osa kulttuuridiskurssia on myös elektronisen musiikin kulttuurin distinktio muuhun musiikki- ja yöelämäkulttuuriin. Kulttuuridiskurssissa korostuu elektronisen musiikin arvo ja tärkeys nimenomaan kulttuuriarvon kautta.

Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa, joka on reportaasi koronarajoitusten jälkeisestä epävirallisista konemusiikkijuhlista, kulttuuridiskurssi on pääasiallinen diskurssi. Tämä ilmenee siten, että monia juhlijoita ja kulttuuriin perehtyneitä asiantuntijoita (dj:tä ja tutkijaa) haastatellaan. Jutun alussa todetaan jo kirjaimellisestikin, että Helsingin juhlimiskulttuuri on murroksessa.

Reportaasissa kielivalinnoilla tuodaan lukijaa ikään kuin reportaasin tekijän mukana tapahtumien keskiöön. Tätä korostetaan myös sillä, että teksti etenee melko lineaarisesti aikajärjestyksessä. Lineaarisuutta katkaisevat ainoastaan dj:n ja tutkijan haastattelut. Kuvatekstien alussa on aina kerrottu kellonaika, milloin kuva on otettu. Interpersoonaisella tasolla luodaan näin suhdetta lukijaan, jonka halutaan tutustuvan tekstin juhlimiskulttuuriin. Tekstissä on hyvin vähän faktuaalista taustoitusta ja tilastotietoa, jolla korostetaan viihteellisempää otetta, ja näin lukijaa ohjataan lukemaan tekstiä vähemmän vakavasti, vaikka taustalla onkin vakava pandemia ja sen aiheuttamat rajoitukset. Tämä korostuu kielivalinnoilla:

HE tanssivat kuin transsissa. Kauniina, räiskyvinäkin, silmät kiinni ja suu viennosti auki.

Ideationaalisella tasolla artikkelissa representoidaan elektronisen musiikin kulttuuria enemmän tunteiden kuin faktojen avulla. Faktoja juttuun tuovat lähinnä asian tuntijoiden haastattelut. Onkin ollut tutkimuksia siitä, että journalismin pitäisi ottaa faktojen lisäksi huomioon myös tunteet

Muista artikkeleista, joissa kulttuuridiskurssi esiintyy, poikkeaa Helsingin Sanomien (1.) artikkeli siten, että elektronisen musiikin kulttuuria representoidaan suurelta osin nuorten tai nuorten aikuisten juttuna. Tämä ilmenee selkeiden jutun kuvista, joissa on esillä eniten nuoren näköisiä ihmisiä. Tämä ilmenee myös tekstissä:

Ohi kävelee lauma juuri täysi-ikäisiksi ehtineitä poikia.

”Mä oon niin vitun sekaisin”, sanoo yksi heistä.

Vapaaehtoisuus ja tee-se-itse -eetos tulee myös esiin artikkelissa:

Toisaalta teknokulttuuriin kuuluu se, että tapahtumat ovat pitkälti vapaaehtoisten ja asialle vihkiytyneiden harteilla.

Kulttuuridiskurssiin kuuluu myös elektronisen musiikin kulttuurin distinktio eri erottelu muusta yöelämä- ja musiikkikulttuurista sekä valtavirtakulttuurista.

Verkkosaressakaan ei vielä näytä olevan humalassa juuri kukaan. Tästäkin ilmiöstä on puhuttu paljon: monia nuoria ei kiinnosta alkoholi samoin kuin vanhempiaan.

Ylläolevassa sitaatissa tehdään distinktio valtavirtakulttuuriin, jossa yöelämässä alkoholin kulutuksella on oletettavasti keskeinen osuus. Samassa kappaleessa puhutaan kirjoittaja ilmaisee myös epäsuorasti, että juhlijat ovat nuoria.

Distinktiota tuotetaan myös sillä, että konemusiikitapahtumissa musiikki ja tanssiminen on keskiössä alkoholin kulutuksen sijaan.

”Osaan mennä mestoihin, joissa on musiikkia, joka saa kehon liikkumaan. Itse käyn aina musiikin takia baareissa”, Dawkins kertoo.

”Tanssiessa voi päästää energiaa itsestään pois. Voi ilmaista itseään, olla vain itsensä kanssa. Siellä on sääntö, että dance like nobody’s watching.

Helsingin Sanomien (2.) artikkeli on henkilöhaastattelu kokeellisen elektronisen musiikin artisti Sasu Ripatista. Artikkelissa kulttuuridiskurssi näkyy myös tapahtumien kautta, mutta enemmän yhden musiikkia tuottavan artistin ja itse musiikin näkökulmasta. Distinktiota kaupallisempaan valtavirtamusiikkiin luodaan sillä, että tekstissä korostetaan useaan otteeseen Ripatin tekemän kokeellista musiikkia. Ripatin esikuva, jazzmuusikko Miles Davis menestyi kaupallisesti hyvin, mutta samassa lauseessa tehdään vertaus, että kokeellisella elektronisella musiikilla taas on hankalampaa. Haastateltava myös mainitsee sitaatissaan, ettei ymmärrä kaupallista pop-musiikkia.

Tekstissä ilmenee, että Ripatti haluaa tehdä distinktion myös oman musiikkinsa ja kaupallisemman elektronisen musiikin välille.

Ripatti ei halua kutsua itseään edes elektronisen musiikin tekijäksi, vaan mieluummin kokeellisen musiikin tekijäksi, koska ei halua tulla liitettäväksi **Daruden** kaltaisiin artisteihin.

Tekstissä luodaan myös distinktio kuvataiteen ja äänitaiteen välille.

Ihmisen kuuloaisti tuntuu kestävän vähemmän kuin näköaisti, Ripatti miettii. ”Voit sahata hain kahtia ja se on taidetta, josta maksetaan miljoonia. Teet jotain vähän kokeellista musiikkia ja sinulla tuskin on mahdollisuutta selvitä.”

Elektronisen musiikin kulttuurille ominainen erottelu valtavirrasta ilmenee tekstistä. Ripatti kertoo, että hänen mielestään suomalainen media ei ymmärrä olla avoin sille, mitä ihmiset tekevät. Tekstissä myös viitataan edesmenneeseen konemusiikkio

Mika Vainioon, jonka suomalainen media noteerasi kirjoittajan mukaan vasta tämän kuoltua.

Kulttuuridiskurssia korostaa myös kirjoittaman käyttämät useat musiikkitermit, kuten *ambient*, *särö* ja *luuppi*. Useisiin muusikoihin ja musiikkigenreihin viitataan useasti tekstissä. Interpersoonallisella tasolla näillä ilmaisuilla luodaan suhde lukijaan, jonka oletetaan jotenkin tietävät näiden termien merkitykset.

Ilta-Sanomien (2.) artikkelissa kerrotan dj:den ja kulttuurivaikuttajien mielipiteistä yökerhojen suljettuna pitämiseen koronatilanteessa toukokuussa 2020. Kulttuuridiskurssi ja elinkeinodiskurssi olivat molemmat melko lailla yhtä vahvassa roolissa.

Kulttuurinäkökulma tulee tekstissä esille siten, että kirjoittaja ei kerro vain fak-tapohjaisesti, että keikat ja tapahtumat perutaan, vaan teksti ottaa hieman jopa kantaa ja on empaattinen musiikkikulttuurille ilmaisemalla, että keikkojen peruuntuessa myös yöelämäkulttuuriin kuuluva yhteisöllisyys jää tauolle.

Yhteisöllisyyttä tekstissä kaipaa myös dj Uha. Haastateltava korostaa tekstissä, että vaikka musiikki on tärkeä osa kulttuuria, todella tärkeää on musiikin äärelle koontuminen yhdessä. Teksti korostaa kulttuuridiskurssissa eritoten yhteisöllisyyttä itse musiikin yli. Tätä voisi jopa pitää kulttuuridiskurssin aladiskurssina.

Distinktiota valtavirtakulttuuriin luodaan Tuisku Talvikin sitaatilla:

- En ole erityisemmin huolestunut siitä, että tällaiset isojen massojen yökerhot ovat kiinni. Minusta se on ikävää, että yleisesti moni kulttuuritila, jossa on ollut livemusiikkia ja kaupunkikulttuuritoimintaa on suljettu.

Sama henkilö kertoo myös kulttuurin tee-se-itse -eetoksesta:

- Ei ole oikein toimijoille paikkoja toimia. Kulttuuri on kuitenkin sielunruokaa ja yöelämä on osa sitä. Toisaalta puistoonkin voi mennä soittamaan levyjä, jos hätä tulee, Tuisku sanoo.

Kulttuuridiskurssia esiintyi Aamulehden (1.) artikkelissa vain vähän. Jutussa kerrotaan tamperelaisesta elektroniseen musiikkiin keskittyvästä Twenty One -yökerhosta, joka on toiminut koronarajoitusten aikana yökahvilana. Twenty One -yökerhon yksi omistajista, Sakke Haaranen, kertoi sitaatissaan näin:

"Asiakkaat tulevat normaalisti kello 23 jälkeen muutenkin. Suurin osa ostaa muutama juoman. Alkoholin myynti ei ole ollut meidän pääasiallinen vetonaulamme, vaan olemme tapahtuma- ja dj-vetoinen paikka, eli jengi tulee tanssimaan."

Tällä luodaan erottelua yleisempään kaupalliseen baarikulttuuriin, jossa alkoholin kulutus on olennaisempaa ainakin baarin osalta kuin elektroniseen musiikkiin erikoistuneissa yökerhoissa. Sitaatissa sivutaan myös elinkeinodiskurssia, sillä alkoholin myynnin vähyys johtaa väistämättä yökerhon erilaiseen toimintamalliin. Sitaatilla luodaan kulttuurillista vastakkainasettelua siten, että elektronisen musiikin yökerhoihin tullaan tanssimaan ja ”normaaleissa” baareissa taas alkoholinkulutus on pääasia.

Kulttuuridiskurssi tulee tekstissä esille myös siinä, että jutussa haastatellaan reportaasinomaisesti ihmisiä, jotka ovat tulleet illan mittaan klubille bilettämään.

Aamulehden (2.) artikkelissa kulttuuridiskurssi on päällimmäinen diskurssi. Sitä representoidaan kertomalla Daft Punkin menestyksestä ja kulttuurisesta merkittävydestä.

4.2 Elinkeinodiskurssi

Tässä diskurssissa elektronista musiikkia käsiteltiin selkeästi talouden ja elannon saamisen kautta. Tämä diskurssi löytyi Helsingin Sanomien (2.) artikkelista, Ilta-Sanomien (2.) artikkelista ja Aamulehden (1.) ja (2.) artikkelista.

Helsingin Sanomien (2.) artikkelissa korostettiin Ripatin Luomo-aliaksella tekemää musiikkia sillä, että se oli hänen kaupallisinta musiikkiaan. Revenant-elokuvasta mainittiin, että se oli Ripatin kaupallinen projekti, jonka jälkeen hän *myi* lähes kaikki laitteensa pois.

Elannon saaminen on koronaviruksen myötä selkeästi vaikeutunut. Ripatti kertoo haastattelussa, että luvassa olisi ollut kiertue ympäri maailman ja yhteistyötä kuuluisan artistin kanssa ulkomailla.

”Olin nyt pitkästä aikaa asennoitunut tekemään keikkoja, ja laskin että tuossa olisi ollut tän vuoden tulot. Eihän tämä hyvä tilanne ole.”

Ilta-Sanomien (2.) artikkelissa elinkeinodiskurssi tulee esiin yökerhojen taloudellisen ahdingon kautta, joka johtuu koronapandemian tuomista rajoituksista. Aamulehden (1.) artikkelissa elinkeinodiskurssi on päällimmäinen diskurssi. Sitä korostetaan puhumalla muun muassa epäsuorasti siitä, että yökahvilamalliin on pitänyt ryhtyä, jotta yökerho pysyisi pystyssä. Tekstissä myös puhutaan siitä, että sisäänpääsymaksun hintoja on pitänyt korottaa, jotta toimintaa voitaisiin jatkaa. Yökahvilan toiminta on jutun perusteella kestävyyskäsitteellä ääri rajoilla, joka voidaan tulkita siten, että tilanne on todella heikko. Tämä liittyy ideationaaliseen tasolle siihen, että koronan myötä useat yökerhot ja baarit ovat taloudellisesti heikossa tilanteessa. Jutun

tietolaatikossa kerrotaan tarkemmin yökahviloista ja kontekstuoidaan aihetta yksittäisestä yökerhosta yleisemmälle tasolle. Huoli on myös henkilökunnan töiden loppumisessa kolmeksi viikoksi, kun maaliskuussa iskee sulkutila.

Aamulehden (2.) artikkelissa elinkeinodiskurssi tulee esille yhdessä lauseessa, jossa kerrotaan, että Daft Punkin Get Lucky -kappale myi lähes kymmenen miljoonaa kopiota.

4.3 Lieveilmiödiskurssi

Tähän diskurssiin kuuluu päihteiden käyttö, meluhaitat ja tässä ajassa myös koronaan liittyvät lieveilmiöt, kuten rajoitusten mahdollinen noudattamatta jättäminen ja vastuuttomuus rajoitusten noudattamisessa. Tämä diskurssi löytyi Helsingin Sanomien (1.) ja (2.) artikkelista, Ilta-Sanomien (2.) artikkelista ja Aamulehden (1.) artikkelista.

Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa lieveilmiödiskurssia ei korosteta, mutta muutamat kielivalinnat kertovat lieveilmiöistä nimenomaan koronaan liittyvän vastuuttomuuden kautta.

Terassi on täynnä. Pariskunta suutelee rappusilla, ja ohi virtaa ihmisiä läheisyyttä etsien. Turvaväleistä ei ole tietoakaan. Kuuluisalla näyttelijällä ja muusikolla riittää seuraa.

Laittomat päihteet mainitaan artikkelissa vain kerran.

On myös selvää, että jotkut jaksavat reivata tuntikausia myös laittomien päihteiden voimin.

Meluhaitat tulevat jutussa esille siten, että spontaanisti juhlia järjestävälle porukalle on tultu sanomaan, että voisiko jo hiljentyä. Meluhaittoja myös lievennetään tekstissä:

Keskustasta ei Kataisen mukaan löydy vapaata tilaa, jossa elektronista musiikkia voisi soittaa häiritsemättä muita. Siksi bileitä on pidetty kaupungin laitamilla ja metsissä tai on vuokrattu talo kauempaa.

Lieveilmiödiskurssin vaikutusta myös laimennetaan tekstissä mainitsemalla, että osa konemusiikkitapahtumista on myös kokonaan päihteettömiä.

Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa tulee esille myös lieveilmiö, josta puhutaan konemusiikkitapahtumia koskevissa uutisissa vähän: roskaaminen. Tämä tulee esille nimenomaan positiivisuuden kautta, kun kirjoittaja kertoo, että tapahtuman järjestäjät keräävät tapahtuman purkuvaiheessa tyhjiä pulloja ja tölkkejä sekä roskia.

Helsingin Sanomien (2.) jutussa lieveilmiödiskurssi on hyvin vähäinen. Haastateltava kertoo asuneensa aiemmin Berliinissä, jolla on *maine elektronisen musiikin ja*

klubikulttuurin mekkana. Tämän jälkeen tekstissä todetaan, että haastateltavan päihteiden käyttö kasvoi ongelmaksi *vapaamielisessä kaupungissa*. Vapaamielisyys on sanana positiivisesti latautunut, mutta ilmaisu on ristiriitainen, sillä lause antaa olettaa, että vapaamielisyys oli osin syynä päihteiden käytön riistäytymiselle käsistä. Vapaamielisyys yhdistetään usein elektronisen musiikin kulttuuriin (LÄHDE), joten täten tekstistä voidaan saada kuva, että Berliinin vapaamielisyys ja klubikulttuuri edesauttoivat päihteiden käyttöä. Tällä tavoin lieveilmiö- ja kulttuuridiskurssi kulkevat usein käsi kädessä.

Ilta-Sanomien (1.) artikkelissa lieveilmiödiskurssi on ainoa siitä löytyvä diskurssi. Artikkeliksi keskittyy ainoastaan Helsingissä järjestetyn konemusiikkitapahtuman potentiaaliseen haittaan koronaviruksen leviämisen kannalta. Tekstin otsikossa käytetään hyvinkin tunteikasta kieltä, kuten *katsoi videota kauhulla*.

Tässä myös konemusiikkikulttuuri yhdistetään nuoriin, kuten Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa.

Aamulehden (1.) artikkelissa lieveilmiödiskurssi on hyvin pienessä roolissa (Korona-altistuminen ja huhupuheet siitä, että ihmisiä tulee aamullakin klubille sisään).

5 JOHTOPÄÄTÖKSET

Tässä luvussa kerron johtopäätöksistäni aineiston analyysistä löydettyjen tulosten perusteella. Pyrin tulosten avulla vastaamaan tutkimuskysymyksiini, jotka olivat:

1. Millaisia diskursseja konemusiikin uutisoinnissa ilmenee?
2. Mitä löytyneet diskurssit kertovat journalismista?

Lähes kaikista artikkeleista oli löydettävissä useampi kuin yksi diskurssi. Poikkeuksena Iltä-Sanomien (1.) artikkelista on nähtävissä ainoastaan lieveilmiödiskurssi, ja Aamulehden (2.) artikkelista on löydettävissä ainoastaan kulttuuridiskurssi.

Kulttuuridiskurssi oli selvästi yleisin diskurssi. Se löytyi viidestä artikkelista. Elinkeinodiskurssia löytyi neljästä ja lieveilmiödiskurssia kolmesta artikkelista. Lieveilmiöitä käsiteltiin lukumäärältään harvemmissä jutuissa kuin muita diskursseja, ja lisäksi se oli myös yleisesti harvinaisempi diskurssi. Lieveilmiöitä lähinnä sivuttiin jutuissa muutamalla lauseella lukuun ottamatta Iltä-Sanomien (1.) artikkelia, jossa lieveilmiöt olivat jutussa dominoiva diskurssi.

Uutisgenre vaikutti luultavasti selkeästi diskurssien syntyyn. Genret ovatkin diskursseita olennaisesti ohjaavia tekijöitä (Pietikäinen & Mäntynen, 2009). Helsingin Sanomien (1.) artikkelin kulttuuria ja tunteita korostava kieli on ollut mahdollista jutussa käytetyn genren vuoksi, joka on reportaasi. Reportaasille on olennaista (LÄHDE).

Helsingin Sanomien (2.) artikkelissa henkilöjuttu -genre vaikutti todennäköisesti siihen, että kulttuurisia aspekteja käytiin läpi yhden henkilön eikä tapahtumien ja yhteisön kautta. Elinkeinodiskurssi olisi todennäköisesti ollut tässä jutussa mukana ilman koronan tuomaa kontekstiäkin, sillä kokeellisella elektronisella musiikilla elannon tienaaminen ei ole varmastikaan helppoa. Juttu on myös julkaistu lehden kulttuuri -osiossa, joka mahdollistaa syvemmälle sukeltavan kulttuurinäkökulman

Ilta-Sanomien (2.) juttu on julkaistu lehden viihde-osastolla, joka voinut vaikuttaa kulttuurisempaan otteeseen.

Aamulehden (1.) artikkelin genre oli hybridinen, sillä siinä käsiteltiin ajankoh- taista uutisaihetta, mutta samalla jutussa oli reportaasimaisia piirteitä. Teksti on jul- kaistu Aamulehden uutiset-osiossa.

Aamulehden (2.) artikkelin tiedotteenomaisen uutisgenre vaikutti luultavasti siihen, että jutussa yksikään diskurssi ei ollut valtavan vahva. Elinkeinodiskurssi tuli esille yhdessä lauseessa ja muuten jutussa korostettiin Daft Punkin menestystä ja kult- tuurillista merkitystä. Juttu on julkaistu Aamulehden kulttuuri-osiossa, mikä on voi- nut vaikuttaa yhteen kulttuurisen merkityksen korostamiseen.

Ilta-Sanomien (1.) uutinen kotimaan osastolla, joka on voinut vaikuttaa siihen, että juttu oli enemmän niin sanottu kova uutinen, eikä käsitellyt aihetta kulttuurin kautta.

Helsingin Sanomien (2.) artikkelista ja Aamulehden (1.) artikkelista oli löydettä- vissä kaikki diskurssit. Ilta-Sanomien (2.) jutusta ja Aamulehden (2.) jutusta löytyivät elinkeino- ja kulttuuridiskurssit. Ilta-Sanomien (1.) juttu oli ainoa artikkeli, josta löy- tyi vain yksi diskurssi (lieveilmiödiskurssi). Voidaan siis todeta, että yleisin jutuissa yhdistyvät elinkeino- ja kulttuuridiskurssit. Lieveilmiödiskurssi näyttää aineiston pe- rusteella esiintyvän joko yksin tai mukana elinkeino- ja kulttuuridiskurssin yhdistel- män kanssa, jolloin se esiintyy kahta jälkimmäisenä mainittua diskurssia lievempänä.

Diskurssien hierarkia juttujen sisällä vaihtelee. Helsingin Sanomien (1.) artikke- lissa kulttuuridiskurssi on voimakkain. Lieveilmiödiskurssia sivutaan vain vä- hän. Helsingin Sanomien (2.) artikkelissa kulttuuridiskurssi on myös dominoivin, mutta elinkeinodiskurssi on lähes yhtä vahvana. Lieveilmiödiskurssia esiintyy vain yhdessä lauseessa. Ilta-Sanomien jutussa (1.) on ainoastaan lieveilmiödiskurssi, kuten mainittu. Ilta-Sanomien (2.) jutussa kulttuuridiskurssi ja elinkeinodiskurssi ovat yhtä vahvat. Aamulehden (1.) jutussa elinkeinodiskurssia esiintyy eniten, sillä yökahvilail- miötä käsitellään nimenomaan yökerhon talousahdingon kautta. Toiseksi eniten ju- tussa esiintyy kulttuuridiskurssia esimerkiksi juhlijoiden haastatteluiden kautta. Lie- veilmiödiskurssi on tässäkin jutussa heikohko. Aamulehden (2.) artikke- lissa Daft Punkin uran lopettamista käsitellään kulttuurin kautta pääosin. Elinkei- nodiskurssi tulee esille vain yhdessä lauseessa.

Voidaan siis päätellä, että kulttuuridiskurssi on dominoivin diskurssi siinä ta- pauksessa, että diskursseja on artikkelista löydettävissä useita.

Huomionarvoista on se, että Helsingin Sanomien (1.) jutussa ja Ilta-Sanomien (2.) jutussa elektronisen musiikin kulttuuri kehystettiin nimenomaan nuorten jutuksi. Tällä kehystämällä voi olla seurauksia siten, että esimerkiksi konemusiikkitapahtu- mien lieveilmiöistä uutisoitaessa lieveilmiöt yleistetään kaikkien nuorten harteille.

Teksteissä olivat eniten äänessä elektronisen musiikin artistit ja tapahtumajärjestäjät sekä tapahtumapaikkojen omistajat. Artistit ja tapahtumajärjestäjät olivat äänessä Helsingin Sanomien (1.) ja (2.) artikkelissa, Ilta-Sanomien (2.) artikkelissa ja Aamulehden (1.) artikkelissa, eli yhteensä neljässä artikkelissa. Konemusiikkitapahtumissa kävijät olivat äänessä kaikista eniten Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa. He olivat äänessä myös Aamulehden (1.) artikkelissa. Asiantuntijoiden ääntä kuultiin Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa ja Ilta-Sanomien (1.) artikkelissa. Artistien, tapahtumajärjestäjien ja tapahtumapaikkojen omistajien haastattelemisen osuus luultavasti osaltaan selittää kulttuuri- ja elinkeinodiskurssien yleisyyttä. Lieveilmiöistä puhui useimmiten toimittaja itse tai asiantuntijat. Tapahtumissa kävijöiden ääni vahvistaa todennäköisesti lähinnä kulttuuridiskurssin esiintyvyyttä.

Tutkimuksen tulokset tuottavat alustavia tuloksia siitä, että suomalaisessa uutismediassa elektronisesta musiikista puhutaan pääosin kulttuurin kautta. Elinkeinodiskurssi on myös melko yleinen. Lieveilmiödiskurssia esiintyy selkeästi, mutta melko vähän. Tulosta voidaan pitää jokseenkin yllättävänä, sillä kuten johdanto-osiossa mainitsin, tutkimus lähti usein kuulemastani olettamuksesta, jonka mukaan elektronista musiikkia on ajateltu kehystettävän mediassa pääosin negatiivisesti.

Tämä voi kieliä alustavia tuloksia siitä, että suomalainen journalismi on pääosin ideationaalisella tasolla sensitiivinen, jolla tarkoitan sitä, että alakulttuurin representoimista lieveilmiöiden kautta vältetään useimmissa artikkeleissa.

Jutuissa lieveilmiöistä huumeet tuntuivat olevan tabu, eikä aihetta käsitelty yksittäisiä lauseita enempää. Helsingin Sanomien (1.) artikkelissa sanottiin, että on selvää, että osa juhlijoista juhlii läpi yön laittomien päihteiden voimin, mutta tätä lausetta ei kuitenkaan perusteltu tai avattu. Tabujen purkamiseksi toimituksissa tulisi miettiä, miten laittomista päihteistä voisi kertoa elektronisen musiikin uutisoinnin yhteydessä avoimesti leimaamatta kuitenkaan kulttuuria huumeekulttuuriksi. Haaste on toki suuri ja vaatii kontekstointia muihin musiikkikulttuureihin ja huumeiden yleisyyteen ylipäättänsä. Toimittajien kiireinen arki ja toimitusten kiristyneet resurssit voivat tehdä tehtävästä vaikean. Haaste on ennen kaikkea eettinen kysymys.

6 LOPUKSI

Tässä luvussa arvioin tutkimuksen onnistuneisuutta ja sen luotettavuutta (6.1.) ja pohdin mahdollisia jatkotutkimusaiheita (6.2).

6.1 Tutkimuksen arviointi

Valitsemani tutkimusmenetelmä toimi mielestäni hyvin diskurssien etsimisessä mediateksteistä. Jälkikäteen olisi ollut järkevää haastatella juttujen kirjoittajia heidän tekemistään valinnoista, jolla olisi saatu tietoa alan konventioiden ja yksittäisten toimittajien valintojen vaikutuksia diskurssien syntymiseen.

Kriittinen diskurssianalyysi on kaukana neutraaleista tutkimusihanteista. (Pietikäinen, 2008, 196.) Omat arvioni löytyneistä diskursseista ovat subjektiivisia. Vaikka pyrin pitämään huolta objektiivisuudestani analysoidessani, oma roolini elektronisen musiikin dj:nä, tuottajana ja tapahtumajärjestäjät asettavat minut rooliin, joka on voinut vaikuttaa tiedostamattani tutkimukseen. Olen myös järjestänyt aiemmin elektronisen musiikin tapahtumia yökerho Twenty Onessa, josta Aamulehden (1.) artikkeli kertoo. Olen järjestänyt tapahtumia oman yhdistykseni kautta. En ole ollut missään vaiheessa kyseisessä paikassa töissä, mutta klubia pyörittävät henkilöt ovat tulleet tutuksi tuttavatasolla. Kiinnitin huomiota objektiivisuuteeni siten, että analysoin ainoastaan tekstistä löytyviä diskursseja ja seikkoja, enkä tuo analyysiin mukaan yökerhoon liittyviä asioita, jotka eivät tule ilmi tekstistä. Silti suhteeni kyseiseen yökerhoon on voinut vaikuttaa tutkimukseen tiedostamattomalla tavalla.

Kirjallisuutta tutkimuksessa olisi pitänyt olla enemmän. Nyt tutkimuksen teoriapohja tukeutuu vain muutamisiin lähteisiin, jolloin teoriapohja jää hieman yksipuoliseksi.

Koronaviruspandemia oli vaikuttavana kontekstina lähes kaikissa jutuissa, joten se on voinut vaikuttaa diskurssien syntyyn. Tutkielman otos on melko pieni, ja olisin

mieluusti analysoinut useampi tekstejä, jos aikaa olisi riittänyt. Kuuden analysoidun tekstin perusteella ei voida vielä tehdä yleistystä Suomen mediakentästä, joten laajempaa otosta useammalta eri lehdeltä tarvittaisiin.

6.2 Jatkotutkimusaiheet

Aihe kaipaisi mielestäni kipeästi lisää tutkimusta kotimaassa ja kansainvälisestikin. Jatkotutkimuksina olisi hyvä esimerkiksi haastatella elektroniseen musiikkiin liittyvien juttujen tehneitä toimittajia. Kysymällä juttujen representaatioihin liittyneistä valinnoista voidaan saada tietoa, millaisten valintaprosessien seurauksena juttujen näkökulmat ovat syntyneet. Kriittinen diskurssianalyysi on kiinnostunut siitä, millaisia valintoja diskurssien takana on, ja millaisia valintoja on mahdollista, mahdotonta tai tarkoituksenmukaisia tehdä eri konteksteissa, joten tämänkin kannalta haastattelut antaisivat syvempää tietoa diskursseista (Pietikäinen & Mäntynen, 2009, s. 33).

Myös laajempaa otosta analysoitavien tekstien osalta tarvittaisiin. Lisäksi juttujen kuvista löytyviä diskursseja voisi analysoida tarkemmin jatkotutkimuksessa keskittyen jopa pelkästään niihin. Jatkossa olisi hedelmällistä myös analysoida elektronisen musiikin uutisia, joissa koronavirus ei ole vaikuttavana tekijänä.

KIRJALLISUUS

Pietikäinen, S. & Mäntynen, A. 2009. Kurssi kohti diskurssia. Tampere: Vastapaino.

Seppänen, J, & Väliverronen, E. 2015. Mediyhteiskunta. Tampere: Vastapaino.

Pietikäinen, S. 2008. Kriittinen diskurssintutkimus. Teoksessa K. Sajavaara & A. Piirainen-Marsh (toim.). Kieli, diskurssi & yhteisö. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto. Soveltavan kielentutkimuksen keskus, 191–217.

Fairclough, N. 1995. Medi Discourse. Lontoo: Arnold.

Jokinen, A, Juhila, K ja Suoninen, E. 1993. Diskurssianalyysin aakkoset. Tampere: Vastapaino.

Kinnunen, K(toim.). 2017. Kone-Suomi. Helsinki: Khaos Publishing

McLeod, K. (2001), Genres, Subgenres, Sub-Subgenres and More: Musical and Social Differentiation Within Electronic/Dance Music Communities. *Journal of Popular Music Studies*, 13: 59-75. <https://doi.org/10.1111/j.1533-1598.2001.tb00013.x>

Kavanaugh, P., & Anderson, T. (2008). Solidarity and Drug Use in the Electronic Dance Music Scene. *The Sociological Quarterly*, 49(1), 181-208. Retrieved February 18, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/40220062>

Jaimangal-Jones, D. (2018) Analysing the media discourses surrounding DJs as authentic performers and artists within electronic dance music culture magazines, *Leisure Studies*, 37:2, 223-235, DOI: [10.1080/02614367.2017.1339731](https://doi.org/10.1080/02614367.2017.1339731)

Gibson, C & Pagan, R. (2000). Rave culture in Sydney, Australia: mapping youth spaces in media discourse. Haettu 24.2.2021 osoitteesta https://www.researchgate.net/publication/242097718_Rave_culture_in_Sydney_Australia_mapping_youth_spaces_in_media_discourse

Arican, T. (2012). Dance Culture in Turkey: A Case Study in Ankara and Istanbul. *International Review of the Aesthetics and Sociology of Music*, 43(1), 209-225. Haettu 25.2.2021, from <http://www.jstor.org/stable/41552768>

Sarah, T. (1996). Club cultures: Music, media, and subcultural capital. Wesleyan University Press. Google Scholar: https://scholar-google-com.ezproxy.jyu.fi/scholar_lookup?hl=en&publication_year=1995&author=S.+Thornton&title=+Club+cultures%3A+Music%2C+media+and+subcultural+capital

Salmi, M. (1996): Tekno - 90-luvun psykedeliaa ja uutta yhteisöllisyyttä. Teoksessa Suurpää, Leena & Aaltojärvi, Pia (toim.): Näin nuoret - näkökulmia nuoruuden kulttuureihin. Helsinki: SKS Tietolipas.

LIITTEET

LIITE 1

Aineisto

Helsingin Sanomat (1.): Rajoitusten jälkeiset juhlat

<https://www.hs.fi/kaupunki/art-2000006581716.html>

Helsingin Sanomat (2.): Saaren Erakko

<https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000006515960.html>

Ilta-Sanomat (1.): Helsingin kohureivit muistuttivat ylilääkäreitä yhdestä kevään pahasta koronalingosta – katsoi videota kauhulla: ”Tauti leviää juuri näin”

<https://www.is.fi/kotimaa/art-2000006673929.html>

Ilta-Sanomat (2.): Maria Ohisalonen mukaan yökerhojen avautumista saadaan vielä odottaa – tätä mieltä ovat Helsingin aktiiviklubittajat

<https://www.is.fi/viihde/art-2000006506946.html>

Aamulehti (1.): Tampereella teknoklubin ovet ovat pysyneet öisin auki epidemiasta huolimatta: ”Poliisi on lähes joka viikonloppu käynyt katsomassa” – nyt asiaan on tulossa muutos

<https://www.aamulehti.fi/uutiset/art-2000007828300.html>

Aamulehti (2.): Elektronisen musiikin duo Daft Punk lopettaa

<https://www.aamulehti.fi/kulttuuri/art-2000007819661.html>